

Posudek bakalářské práce

Sonety Giuseppa Gioachina Belliho,

kteřou předložila Alena Corona,

ÚRS FFUK v Praze, září 2014

Studentka Alena Corona si vzala za cíl představit ve své bakalářské práci významného římského básníka v souvislostech jeho doby. Název práce *Sonety G. G. Belliho* se však jeví trochu zavádějící, neboť samotné Belliho sonety a jejich interpretace v práci zaujímají bohužel nejmenší prostor.

Úvodní kapitoly se věnují problematice distribuce dialektů na Apeninském poloostrově, konkrétně pak otázce římského nářečí, jehož použitím pro svou tvorbu proslul právě Giuseppe Gioachino Belli. Autorka zde nastiňuje některá hlásková specifika římského dialektu oproti normativní italštině a také osvětluje důvody poněkud problematického postavení nářečí *romanesco* coby dialektu užívaného sociálně nižšími vrstvami, a tedy zdánlivé nemožnosti jeho užití pro literaturu vyššího stylu. Právě Belli svým zachycením a věrným převodem mluveného *romanesca* do svých sonetů tento dialekt více méně rehabilitoval a pozdvihl na úroveň literárního jazyka. Dále je pak čtenář obeznámen s politickou a společenskou atmosférou Říma 18. a počátku 19. století, těsně svázanou s vlivným působením církve.

Následující kapitola se již tematicky soustředí na Belliho, přičemž autorka nešetří barvitým líčením detailů básníkovy života, v jeho tvorbě pak rozlišuje poezii psanou italsky a pozdější poezii dialektální, jejíž ukázky následně uvádí a komentuje.

Závěrečná pasáž se oblohou vrací zpět k otázce sociální a politické situace církevního státu, nyní ovšem nazírané jako hlavní téma Belliho poezie v dialektu *romanesco*.

Zvolené téma je velmi zajímavé a podnětné a rozhodně obdivuji autorčinu odvahu zhostit se ho, jelikož, jak sama přiznává, Belliho tvorba je značně rozsáhlá a není jednoduché ji komplexně zmapovat či alespoň uchopit celistvějším způsobem. Přesto si trůfám tvrdit, že je velmi na škodu věnovat většinu práce faktografickým údajům, byť poutavým, a samotnou nářeční tvorbu, která má na tehdejší literární poli období snad jedině ve zmiňovaném Miláňanovi Carlu Portovi, spíše upozadit. Vhodnější perspektivou by bylo vyjít primárně z textů a v určitém okruhu sonetů například sledovat konkrétní motivy. Mimo jiné také chybí vedle textu originálu i uvedení vlastního překladu citovaných pramenů, ačkoli v případě

samotných sonetů je problematičnost a náročnost takového počínu zřejmá (byla by však jistě ceněna alespoň snaha).

Nemohu také neupozornit na časté gramatické chyby i stylistické neobratnosti, některá „česko-italská“ souvětí navíc syntakticky nesedí (např. *Jak sám Belli tvrdí, musel “insomma cavare una regola dal caso e una grammatica dall’uso, ecco il mio scopo.”*, str. 14), bylo by proto vhodnější zvolit jinou formu citace.

Jinak je tato práce rozvržena logicky, uvedení širšího socioekonomického a politického kontextu je zde opodstatněné a nezbytné pro pochopení Belliho jazykové volby i leitmotivu značné části básní, i když tyto pasáže místy působí nesourodě a disproportně.

Přes uvedené výhrady však předloženou práci mohu doporučit k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou velmi dobře.

V Říčanech dne 24. srpna 2014

Mgr. Olga Čaplyginová
oponentka